

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

92

Szerző:

Cím:

Autóbusz

1961. márcs. 30.

A felszabadulás előtt ellenőr — ma forgalmi osztályvezető

Idő "1961"

Személy

Kiricsi László

31 évvel ezelőtt sovány fiatalember jelentkezett felvételtérre az akkori BART autóbussz-vállalatnál, kalauznak. Persze nem ment az ilyen egyszerűen. Protekció nélkül pedig sehogyan sem. Ehhez legalább miniszteri tanácsos kellett. De az nem volt. Ellenben ennek a nyúlának, sovány fiatalembernek az igazgató sofőrje volt a keresztapja. Így került a BART-hoz kalauznak Kiricsi László, a négy polgárit végzett szabósegéd.

— Nem is tudom elmondani, milyen öröm volt először felvenni a kalauzruhát. Azt jelentette, hogy minden héten odaadták a hetifizetést, s nem kellett az év tizenkét hónapjából tizenegyet az utcán lődörögni, mert a munkáról csak álmodozhattunk akkoriban.

Igy kezdődött Kiricsi László pályafutása az Autóbusszüzemnél. Ő maga sem hitte, hogy végül megragad a forgalomnál. Hiszen szakmája volt, amit jól megtanult, csak éppen nem tudott hasznosítani.

Pedig telve volt tettvágygal, munkakedvvel. Mindegy volt mit csinál, csak dolgozni lehessen. Vasákarata, szorgalma átsegítette a legnehezebb időszakon is. Még a BART-nál volt, amikor kinevezték ellenőrnek. Nem sokáig tartott azonban a „dicsőség”. A BART-ot átvette a Fővárosi Autóbusszüzem és Kiricsi László ismét kalauz lett. Nyakába akasztotta a táskát, kezelte a jegyeket. Mindegy. Az volt a fontos, hogy nem maradt kenyér nélkül.

— Akkoriban nemigen lehetett legénykedni. Valahogy úgy nézett ki a dolog, hogy a kalauz — nem ember. Hiszen egyetlen megüresedő helyre százan és százan

jelentkeztek. Soha nem felejttem el, hogy volt egy barátom, akiről tudtam: diplomás ember. Itt találkoztam vele az Autóbusszüzemnél. Kalauzkodott velem együtt. Amikor meglátott, kétségbeesett: —

Ne szólj, hogy ismersz, mert letagadtam a diplomát. Nem vettek volna fel.

S Kiricsi László nem is legénykedett. Csak dolgozott kitartó szívóssággal egészen addig, amíg fel nem figyeltek itt a vállalatnál is a szorgalmas fiatalemberre. Újból ellenőr lett. Ennél többre nem is gondolhatott. Azokban az időkben a legkisebb forgalmi tiszttől is megkövetelték az érettségi bizonyítványt.

— Mi lehettem volna? Talán hosszú-hosszú évek múltán főellenőr. De ennél a rangnál aztán meg is álltam volna. Ennél tovább a magamfajta embernek nem lehetett jutni.

Sokáig úgy látszott még a felszabadulás után is, hogy Kiricsi László megmarad in-

dítóellenőrnek. Pedig sokan tudták, hogy közben sokat tanult, s lassan-lassan valóságos szerelmese lett a forgalomnak. Már el sem tudta képzelni más munkakörben magát. Időközben be-behívó-

gatták a vállalat központjába kisegíteni egy-egy csoportot, ahol „szűk volt a keresztmetszet”. Éveken keresztül dolgozott például a menetrendi csoportnál.

1955-ben fordulat következett be az életében. Forgalmi tisztté nevezték ki. Az esemény előtt egy kissé ő is értetlenül állt. Hiszen nem volt neki senkije, aki egyengette volna az útját. A sofőr keresztapja már régen meghalt, meg különben is: mit tudott volna ő tenni a keresztfia érdekében?

— Akkoriban jutott eszembe életemben először, hogy talán a — munkám. Addig nem is gondoltam rá. Nem gondoltam rá, mert egészen természetesen véltém, hogy mindenkinek, akit valamilyen

posztra állítottak, dolgoznia kell és amit rábíztak, azt a feladatot meg kell oldania.

S Kiricsi László megoldotta a reabizított feladatokat. Jól, vagy rosszul? Néha hibákkal, de többször jó eredménnyel.

A legnagyobb meglepetés azért mégsem az volt, hogy forgalmi tisztté lett. Hanem az, hogy ezelőtt két évvel megbízták a forgalmi főosztály elvi osztályának a vezetésével. Hozzá tartozik a menetrendszerkesztés, a díjszabás, a forgalmi tervek vizsgálata és irányítása, a létszámgazdálkodás. Egy mondattal kifejezve: a forgalom felépítése.

— Van-e a munkámnak valami titka? Semmi. Van egy módszerem: amikor valaki valami új ötletet vet fel, nem dobom a papirkosárba. Az az elvem, hogy szánjunk rá-két-három órát, vagy esetleg két-három hetet is, de gondoljuk át a javaslattevő ötletét. S ha nem egyezünk meg egymással, hát — vitatkozzunk. Győzzük meg egymást.

Sokan azt mondják, hogy Kiricsi László egy kissé száraz ember, de ezeknek nincs igazuk. Jókedélyű, jóhumorú ember, aki csak egyetlen dologban nem ismeri a tréfát: a munkában. S ha mégis volna valami titka Kiricsi László munkájának, azt hadd mondjuk el mi: benne van a húszévesek lendülete és az ötvenévesek józansága. Bizonyára e két dolog az, ami párosul még a munkájának a szeretetével s máris ott tartunk, amiről ő keveset beszél. Az eredményeknél, amelyeket nem is olyan könnyű elérni és amelyekért bizony nagyon alaposan meg kell küzdeni.

Legalább úgy, mint amikor 1945-ben néhány társával együtt a két kezével hordta össze az autóbusszroncsokat, hogy újból meginduljon a forgalom Budapest utcáin.

K. I.

Kiricsi László a forgalmi főosztály egyik osztályvezetője